Категорія справи № **757/1469/16-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **03.02.2017.** Оприлюднено: **07.02.2017.**
Дата набрання законної сили: **01.02.2017**

АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД МІСТА КИЄВА

Унікальний номер № 757/1469/16-ц Головуючий у суді першої інстанції - Цокол Л.І.

Апеляційне провадження № 22ц/796/317/2017 Доповідач у суді апеляційної інстанції - Шахова О.В.

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

01 лютого 2017 року колегія суддів судової палати з розгляду цивільних справ Апеляційного суду м. Києва у складі :

головуючого - Шахової О.В.

суддів Вербової І.М. Поливач Л.Д.

при секретарі - Горак Ю.М.

розглянула у відкритому судовому засіданні клопотання Акціонерного товариства «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» про надання дозволу на виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві від 15 травня 2014 року у справі № CA 219/13 за апеляційною скаргою Приватного акціонерного товариства «Девон», поданою його представником Чижиком Володимиром Михайловичем, на ухвалу Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року,

В С Т А Н О В И Л А :

У січні 2016 року представник АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» - Погружальська К.В., звернулась до суду з зазначеним клопотанням, мотивуючи свої вимоги тим, що статтею II Нью-Йоркської Конвенції «Про визнання та виконання іноземній арбітражних рішень» від 10 червня 1958 року визначено, що: «Кожна Договірна Держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов'язуються передавати до арбітражу всі або будь-які спори, що виникли або можуть виникнути між ним у зв'язку з якимось конкретним договірним чи іншим правовідношенням, об'єкт якого може бути предметом арбітражного розгляду. Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, чи таку, що міститься в обміні листами або телеграмами». Так, між АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» та ПАТ «Девон» було укладено договір про позику на фінансування пошукових робіт на родовищі «Сахалінське» у Харківській області в Україні № 839/2001 від 25 квітня 2001 року. У подальшому, між ними було укладено доповнення № 2 від 20 вересня 2005 року, яке є невід'ємною частиною договору та яким було внесені зміни до нього. Так, серед іншого, в частині 3 статті 2 доповнення № 2, сторони вирішили доповнити договір пунктом 3.6 такого змісту:«Будь-які спори, які виникають відповідно до договору і цієї угоди, будуть вирішуватися шляхом досягнення компромісу. Якщо сторони не дійдуть згоди щодо узгодженої позиції протягом 30 днів з моменту першої спроби мирного врегулювання - спір буде розглянуто в Арбітражному Суді при Національній торгово-промисловій ... палаті у Варшаві, відповідно до Регламенту цього Суду. Арбітражний розгляд буде

вестися польською мовою». Враховуючи те, що пунктом 3.6 договору, зміненого доповненням № 2, стягувач та боржник, «зобов'язались передавати в арбітраж усі або будь-які спори, що виникли чи можуть виникнути між ними» у зв'язку з договором, вищенаведена угода є арбітражним застереженням в розумінні статті II Конвенції. З огляду на зазначене, Арбітражний суд при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві був уповноважений розглядати спір у справі СА 219/13 між стягувачем та боржником. 15 травня 2014 року Арбітражний суд при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві ухвалив рішення у справі СА 219/13 за позовом Акціонерного товариства «ПОЛЬСКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» до Приватного акціонерного товариства «Девон». Зазначеним Рішенням Арбітражний Суд постановив стягнути на користь Стягувача наступні суми: 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16% від дати подання позову, тобто 30 вересня 2013 року, до дня оплати;процедурні витрати в третейському суді у розмірі 295 136, 00 злотих, включно з витратами на представництво у процесу в максимальному розмірі відповідно до регламенту арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у сумі 20 000 злотих. Станом на дату даного клопотання, судове рішення не було скасовано або виконано. Зважаючи на ігнорування боржником обов'язкового для нього судового рішення, існує об'єктивна необхідність у виконанні рішення у примусовому порядку. Просила надати дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2014 року та стягнути з ПАТ «Девон» на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А» 10 053 304,17 доларів США, а також відсотки за договором у сумі 16%, починаючи з 30 вересня 2013 року до дня оплати в еквіваленті у гривні за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали, та 295 136, 00 польських злотих в еквіваленті у гривні за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

Ухвалою Печерського районного суду м. Києва від 31 жовтня 2016 року клопотання задоволено.

Надано дозвіл на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2014 року, відповідно до якого: стягнуто з ПАТ «ДЕВОН», Київ, Україна, на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США =2549,59грн. - 256 258 723,29грн. разом з відсотками за договором у сумі 16% від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року, до дня оплати. Стягнуто на користь позивача процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00зл., що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих =643,0064грн. - 1 897 724,48грн.

Не погодившись з ухвалою суду представник ПАТ «Девон» - Чижик В.М., подав апеляційну скаргу та посилаючись на невідповідність висновків суду фактичним обставинам справи, неправильне застосування норм матеріального права, просить ухвалу суду скасувати та постановити нову про відмову у задоволенні клопотання.

На обґрунтування своїх доводів, зокрема, вказує зокрема, що суд першої інстанції дійшов до помилкового висновку про наявність парових підстав для задоволення клопотання, оскільки стягувачем не виконано вимог щодо належного оформлення та надання суду рішення Арбітражного суду в передбаченій Нью-Йорською Конвенцією формі та арбітражної угоди. Виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі №СА 219/13 від 15 травня 2014 року буде суперечить публічному порядку України.

У судовому засіданні представник ПАТ «Девон» - Чижик В.М. підтримав доводи апеляційної скарги, просив її задовольнити.

Представник «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» - Погружальська К.В. заперечувала проти задоволення апеляційної скарги.

Перевіривши законність і обґрунтованість постановленого судового рішення, колегія суддів приходить до висновку, що апеляційна скарга підлягає відхиленню з наступних підстав.

Судом встановлено, що рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі №СА 219/13 від 15 травня 2014 року стягнуто з ПАТ «ДЕВОН», Київ, Україна, на

користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.), м. Варшава, суму в 10 053 304,17 доларів США, що на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 доларів США =2549,59грн. - 256 258 723,29грн. разом з відсотками за договором у сумі 16% від дати подання позову, тобто з 30 вересня 2013 року, до дня оплати.

Стягнуто на користь АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» (POLSKIE GORNICTWO NAFTOWE I GAZOWNICTWO S.A.) процедурні витрати в арбітражному суді у розмірі 295 136,00зл., що станом на день постановлення ухвали складає за курсом НБУ 100 польських злотих =643,0064грн. - 1 897 724,48грн.

Зазначене рішення набрало законної сили.

Задовольняючи клопотання та надаючи дозвіл на примусове виконання рішення іноземного суду, суд першої інстанції виходив із того, що підстави для відмови в наданні такого дозволу відповідно до ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», ст. 396 ЦПК України, перелік яких є вичерпним, відсутні.

Колегія суддів з такими висновками суду погоджується.

Визнання та примусове виконання рішення іноземного суду - це поширення законної сили такого рішення на територію України й застосування засобів примусового виконання в порядку, встановленому ЦПК України .

Відповідно до ст. 390 ЦПК України рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

За правилами ст. 392 ЦПК України питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника. Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України або його місце проживання (перебування) або місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцезнаходженням в Україні майна боржника.

Розгляд судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів є особливою формою взаємної правової допомоги, яка надається Україною та іншими державами-учасницями відповідних міжнародних договорів.

При їх вирішенні суди повинні виходити з положень ст. 84 Закону України «Про виконавче провадження», статей 35, 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» і відповідних міжнародних договорів України, що передбачають порядок визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів, і враховувати, що згідно зі ст. 9 Конституції України міжнародні договори, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, входять до національного законодавства України та відповідно до Закону України «Про дію міжнародних договорів на території України» такі договори застосовуються в Україні в порядку, передбаченому для норм цього законодавства.

Згідно зі статтею 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Статтею III Конвенції про визнання та приведення до виконання іноземних арбітражних рішень, прийнятої 10 червня 1958 року в м. Нью-Йорку, ратифікованої Україною 10 жовтня 1960 року, яка набрала чинності для України 08 січня 1961 року (далі - Нью-Йоркська конвенція), передбачено, що кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення обов'язковими та приводить їх до виконання відповідно до процесуальних норм тієї території, де запитується визнання та приведення до виконання цих рішень, на умовах, викладених у цій Конвенції.

Відповідно до ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та ст. 36 вказаного Закону.

У Нью-Йоркській конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, передбачено вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Цей перелік міститься у ст. 5 Нью-Йоркської конвенції, а також вони перелічені у ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» та у ч. 2 ст. 396 ЦПК України .

Так, відповідно до п. d) ч. 1 ст. 5 Нью-Йоркської Конвенції у визнанні та виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено лише на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, який розглядає клопотання про визнання і виконання, доказ того, що склад арбітражного суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами, або за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж.

Згідно із ст. 396 ЦПК України клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду не задовольняється у випадках, передбачених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Якщо міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, такі випадки не передбачено, у задоволенні клопотання може бути відмовлено: 1) якщо рішення іноземного суду за законодавством держави, на території якої воно постановлено, не набрало законної сили; 2) якщо сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду, була позбавлена можливості взяти участь у судовому процесі через те, що їй не було належним чином повідомлено про розгляд справи; 3) якщо рішення ухвалене у справі, розгляд якої належить виключно до компетенції суду або іншого уповноваженого відповідно до закону органу України; 4) якщо ухвалене рішення суду України у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах, що набрало законної сили, або якщо у провадженні суду України є справа у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах до часу відкриття провадження у справі в іноземному суді; 5) якщо пропущено встановлений міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та цим Законом строк пред'явлення рішення іноземного суду до примусового виконання в Україні; 6) якщо предмет спору за законами України не підлягає судовому розгляду; 7) якщо виконання рішення загрожувало б інтересам України; 8) в інших випадках, встановлених законами України.

Відповідно ч. 1 до ст. 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише: 1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що: одна із сторін в арбітражній угоді, зазначеній у статті 7, була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або 2) якщо суд визнає, що об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Установивши відсутність підстав для відмови в задоволенні клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі №СА 219/13 від 15 травня 2014 року, а також наявність компетенції у Печерського районного суду м. Києва на розгляд зазначеного клопотання, суд першої інстанції дійшов обґрунтованого висновку про задоволення клопотання.

Доводи апеляційної скарги про те, що стягувачем не було надано оригіналів або належних засвідчених копій арбітражної угоди та Арбітражного рішення, а в тексті наданого Арбітражного рішення не вказано, коли вона набрало законної сили є безпідставними за наступних підстав.

Відповідно до вказаної Нью-Йоркської конвенція про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958, яка набула чинності для України 10.01.1961, основоположним принципом визначено, що держава, котра її підписала, зобов'язана визнавати іноземні арбітражні рішення обов'язковими та виконувати їх.

Статтею II Конвенції про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень встановлено наступне:

1. Каждое Договаривающееся Государство признаем письменное соглашение, по котрому стороны обв'язуються передавать в арбитраж все иликакие-либо спори, возникшиеилимогутвозникнутьмежду ними в связи с каким-либо конкретным договорным или иным правоотношением, объект котрого может бить предметом арбітражного разбирательства.

2. Термин «письменноесоглашение» включает арбитражную оговорку в договоре, или арбитражное соглашение, подписанное сторонами, или содержащееся в обмене письмами или телеграммами.

Згідно з положеннями статті III Нью-Йоркської Конвенції, до визнання і приведення у виконання арбітражних рішень, до яких застосовується Конвенція, не повинні застосовуватися істотно обтяжливіші умови або вищі мита чи збори, ніж ті, які існують для визнання і приведення у виконання внутрішніх рішень. При цьому згідно зі статтею IV Нью-Йоркської Конвенції, для отримання визнання і виконання сторона, що просить визнання і виконання, при поданні такого прохання надає: належним чином завірений оригінал арбітражного рішення, або його належним чином завірену копію; оригінал арбітражної угоди або її належним чином завірену копію.

Якщо арбітражне рішення або угода викладені не офіційною мовою тієї країни, де проситься визнання і приведення у виконання цього рішення, сторона, яка просить про визнання і виконання це рішення, надає переклад цих документів на таку мову.

Як зазначено у п. 7 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року №12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражі і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» згідно з нью-йоркською Конвенцією (зокрема статтею IV) до клопотання про визнання й виконання іноземних арбітражних рішень повинні бути додані належно засвідчені оригінал чи копія письмової угоди, за якою сторони зобов'язались передавати в арбітраж усі або які-небудь спори, що виникали чи можуть виникнути між ними у зв'язку з певним договором або іншими правовідносинами, об'єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду (термін "письмова угода" включає арбітражне застереження в договорі чи арбітражну угоду, що підписана сторонами або міститься в листах чи телеграмах, якими вони обмінялися). Якщо арбітражне рішення або зазначена угода викладені не офіційною мовою тієї держави, в якій запитуються визнання й виконання цього рішення, подається також переклад названих документів мовою даної держави. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем або дипломатичною чи консульською установою. Сторона, що порушує клопотання про виконання арбітражного рішення на підставі ст.35 Закону "Про міжнародний комерційний арбітраж", повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або засвідчену копію останнього, а також оригінал або належним чином засвідчену копію арбітражної угоди.

АТ «ПОЛЬСЬКЕ ГУРНІЦТВО НАФТОВЕ І ГАЗОВНІЦТВО С.А.» 30 травня 2016 року до суду першої інстанції було надано угоду від 15 квітня 2010 року (додаткова угода № 3), із засвідченим перекладом на українську мову.

Параграфом 12 зазначеної угоди визначено, що будь-які суперечки, що виникають із договору та цієї угоди, будуть вирішуватися шляхом досягнення компромісу. Якщо сторони не погодять спільної позиції протягом 30 днів від першої спроби ухвалення компромісного рішення - спір буде розглядатися Арбітражним судом при Національній господарській палаті у м. Варшаві, згідно з Регламентом цього суду. Процедура арбітражу буде здійснюватися польською мовою (т. 2 а.с. 22).

У п.1.1 рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2014 року також встановлено, що арбітражна угода про передачу всіх спорів, що виникають з договору була викладена сторонами у п.7.1. договору про позику від 25 квітня 2001 року та в угоді №3 від 15 квітня 2010 року (т.1 а.с.49).

Таким чином, заявником було надано до суду першої інстанції належним чином завірені нотаріусом Республіки Польщі Гжегожем Рогалею копію арбітражної угоди,яка була погоджена сторонами та копію рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № СА 219/13 від 15 травня 2014 року.

Відповідно до ч. 1 параграфу 41 Арбітражних правил Арбітражного суди при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві, які вступили в закону силу 01 січня 2007 року, арбітражне рішення, винесене арбітражним судом відповідно до зазначених правил, є остаточним і обов'язковим для сторін арбітражного розгляду (т.2 а.с.138).

Пунктом 4 параграфу 45 зазначених правил передбачено, що дата остаточного арбітражного рішення - день підписання остаточного арбітражного рішення одноособовим арбітром, а якщо склад Арбітражу складається із трьох арбітрів - день підписання остаточного арбітражного рішення другим із них.

У листі Арбітражного суду від 26 вересня 2016 року за номером СА 219/13 (т. 2 а.с.142) зазначено, що в згідно з п. 4 параграфу 45 Регламенту Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві, датою рішення, винесеного арбітражем у складі трьох арбітрів, є дата підписання такого рішення другим з них, що у справі, яка розглядається, відбулося 15 травня 2014 року. Рішення було скріплене підписами голови суду і генерального секретаря, а також печаткою суду, що підтверджує, що рішення відповідає усім встановленим регламентом умовам та є остаточним.

За таких обставин матеріали справи підтверджують, що починаючи з 15 травня 2014 року, арбітражне рішення є чинним та є обов'язковим для сторін.

Відповідно до вимог ст.10 ЦПК України цивільне судочинство здійснюється на засадах змагальності, а частинами 1, 4 ст.60 ЦПК встановлено, що кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог, заперечень, крім випадків, установлених ст. 61 цього Кодексу. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях.

Статтею 212 ЦПК України встановлено, що суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні. Жоден доказ не має для суду наперед встановленого значення. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Результат оцінки доказів суд відображає в рішенні, в якому наводяться мотиви їх прийняття чи відмови у прийнятті.

Суд першої інстанції дослідивши подані заявником арбітражне застереження та арбітражне рішення, дійшов до обґрунтованого висновку про їх належне оформлення у відповідності до вимог Конвенції та відповідно до ст. 212 ЦПК України вказав на результати такої оцінки у постановленій ним ухвалі.

Доводи апеляційної скарги про те, що виконання рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі №СА 219/13 від 15 травня 2014 року буде суперечить публічному порядку України є також безпідставними з наступних підстав.

У п. 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про

скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» судам роз'яснено, що клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни.

Обставини, на які посилався в своїй апеляційній скарзі представник ПАТ «Девон» - Чижик В.М., зокрема, що відсотки за користування коштами за договором позики не могли перевищувати 11% річних за весь час користування ними, стосується розгляду справи й ухвалення рішення по суті спору.

Перевірка цих обставин не є компетенцією суду загальної юрисдикції при розгляді клопотання про визнання і виконання на території України рішення іноземного суду.

Між тим, відповідно рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі № CA 219/13 від 15 травня 2014 року, вирішення спору між сторонами здійснювалось згідно нормам законодавства Республіки Площа. Застосування законодавства Республіки Польща було погоджено сторонами (параграф 13 угоди № 3 від 15 квітня 2010 року до договору), що виключає застосування до вирішення спору матеріального права України.

Сама по собі відсутність в національному праві норм, аналогічним нормам застосованого іноземного права, не може порушувати публічний порядок України.

Рішення Арбітражного суду при Національній торгово-промисловій палаті у Варшаві у справі №CA 219/13 від 15 травня 2014 року, у порядку, встановленому ст. 34 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», не було оспорене відповідачем шляхом подання клопотання про його скасування.

Крім цього, під публічним порядком розуміється правопорядок держави, визначальні принципи і засади, які становлять основу існуючого в ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості, основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо).

Також згідно зі ст. 12 Закону України «Про міжнародне приватне право» норма права іноземної держави не застосовується тоді, коли її застосування призводить до наслідків, явно несумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України.

Постановою Пленуму ВСУ «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» № 12 від 24.12.1999 року поняття публічного порядку ототожнюється з поняттям основного правопорядку, який, як відомо, встановлений Конституцією України, тобто під публічним порядком розуміється правопорядок держави, основоположні принципи, які становлять основу існуючого в ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканності, основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо).

Таких доводів боржник не навів, при цьому сторони у справі є юридичними особами, створеними відповідно до чинного законодавства, є самостійними учасниками господарського обороту, наділені для цього повною правосуб'єктністю і спір між ними виник з договірних правовідносин.

Доводи, які викладені в апеляційній скарзі, є аналогічними запереченням ПАТ «Девон» на клопотання і були предметом перевірки суду першої інстанції та отримали належну правову оцінку.

Суду апеляційної інстанції не було надано належних та допустимих доказів, що укладений між сторонами у цій справі правочин є таким, що порушує публічний порядок або доказів того, що виконання рішення іноземного суду загрожувало б інтересам України, а тому правильними є висновки суду першої інстанції про те, що відсутні підстави для відмови у задоволенні даного клопотання, визначені ст. 396 ЦПК України.

Дійшовши правильного та обґрунтованого висновку про задоволення клопотання та визначаючи суми стягнення, суд першої інстанції правильно застосували вимоги ч. 8 ст. 395 ЦПК України,

відповідно до якої, якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, суд, який розглядає це клопотання, визначає суму в національній валюті за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

Інші доводи апеляційної скарги про неповне з'ясування обставин справи, неправильне застосування норм матеріального права, невідповідність зроблених в рішенні висновків фактичним обставинам справи на правильність висновків суду в не впливають та їх не спростовують.

З огляду на викладене, колегія суддів приходить до висновку про відхилення апеляційної скарги та залишення ухвали суду першої інстанції без змін.

Враховуючи викладене, керуючись ст.ст. 218, 303, 304, 305, 307, 312 п. 1, 313-315, 317, 319 ЦПК України, колегія суддів -

УХВАЛИЛА :

Апеляційну скаргу Приватного акціонерного товариства «Девон», подану його представником Чижиком ВолодимиромМихайловичем, на ухвалу Печерського районного суду м. Києва від31 жовтня 2016 року відхилити.

Ухвалу Печерського районного суду м. Києва від31 жовтня 2016 року залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення та може бути оскаржена в касаційному порядку безпосередньо до суду касаційної інстанції протягом двадцяти днів з дня набрання законної сили.

Головуючий

Судді